

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Katrina Cudmore

Édes meglepetés

Dani Collins

A legnagyobb kincs

Cara Colter

Sose bízz egy testőrből!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Katrina Cudmore, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *Their Baby Surprise*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Dani Collins, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *A Virgin to Redeem the Billionaire*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Cara Colter, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *One Night with Her Brooding Bodyguard*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 112. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-522-0

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

Katrina Cudmore
Édes meglepetés

1. FEJEZET

A múlt mindig utolér, gondolta Lucien Duval csüggedten, és kilesett a stúdió előterébe.

Ott állt Charlotte Aldridge, a *Huet Constructions* éles nyelvű, kemény és határozott ügyvédnöje. Feltehetően azért küldték ide, hogy a kora reggeli rádióinterjúban elmondott minden szavát ellenőrizze.

Sötét kosztümöt, magasan záródó blúz viselt, hamvasszőke haját szigorú kontyba tűzte – profi, komoly és megközelíthetetlen benyomást keltett.

Az a típusú nő, akit Lucien általában nagy ívben elkerült.

Ám valahányszor Charlotte tengerzöld szemével megrovón ránézett – mintha Lucien óriási csalódást jelentene neki –, a férfi vére átforrósodott. Minden egyes alkalommal.

Két hónappal ezelőtt megtapasztalhatta, hogy a lány összeszorított, kemény ajkai puhán megnyíltak, és ettől neki az egekbe szökött a pulzusa.

És hogy a sikeres, hűvös és fegyelmezett ügyvédnö sebezhetőnek mutatkozott. Ami szíven ütötte Lucient. A lány bűvkörébe került, és két hónap elteltével még mindig sikertelenül próbált szabadulni belőle.

Lucien Nagy-Britannia pénzügyi és szerkezeti válságának félrekezelése ügyében nyílt kritikát fogalmazott meg. A pénzügyminiszter emiatt hosszas és unalmas erkölcsi prédikációban részesítette – most végképp semmi szüksége a leplezetlen rosszallásra az egyik alkalmazottjától, akivel meggondolatlanul lefeküdt.

Charlotte esetében nemcsak az ítélőképessége mondott csődöt, hanem a különben híres önuralma is, és azóta kínozza a lelkiismeret-furdalás.

Már nem sokáig élvez védelmet mint a *Huet Constructions* újonnan kinevezett főnöke és egyik tulajdonosa. Ha lassan nem kezdi az elvárt eredményeket felmutatni, hamar megrendül benne a befektetők bizalma, akik a világ egyik legnagyobb építkezési vállalatába investálták a pénzüket.

Lucien idegesen fészkelődött a székén. Itt kell hagynia ezt a stúdiót.

Azonnal.

Nincs ideje arra, hogy egy politikus üres ígéreteit hallgassa.

Számtalan e-mail vár rá... és tisztázandó kérdések.

A stúdió asztala fölé hajolt.

– Elég! – mondta élesen.

A pénzügyminiszter, akivel közösen adott interjút a brit rádió legnagyobb reggeli show-jában, felugrott. Közben a fejhallgatója zsinórja összegabalyodott, ami akadályozta abban, hogy megszólaljon.

Egy gyors pillantás Charlotte jeges szemébe megerősítette Lucien elhatározását, hogy cselekednie kell.

Ismét az asztal másik oldalára fókuszált.

– Miniszter úr, azt hiszem, már épp elég ideje untatja a hallgatókat, nem gondolja? Hagyjuk, hogy nyugodtan élvezzék a reggelijüket! Ez a legkevesebb, amit megtehet. Mikor fog végre szembenézni a problémákkal? Valószínűleg soha, mert a bátorsága és a képessége is hiányzik hozzá. Jobban bíznek egy csapat legózó gyerekben, hogy megoldja ezt a válságot.

Miközben a miniszter levegő után kapkodott, a vigyorgó riporter kihasználta az alkalmat, és lekeverte az interjút.

Lucien felállt. A miniszter csak vonakodva nyújtott kezét neki. Lucien elfordult és távozott. A gépe a London City Airporton várta.

Lucien kifelé menet pillantásra sem méltatta Charlotte-ot.

A lány közönyös arcot vágott.

A közösen eltöltött éjszakájuk óta egyetlen szót sem beszéltek. Amikor néhányszor összefutottak a cégnél, Charlotte meglehetősen kínosan érezte magát, ezért csak kurtán odabiccentett. Noha pontosan tudta, milyen érzés tapintani a főnöke erős, izmos testét, és hogy Lucien mi mindenre képes a kezével meg a szájával.

Ez volt az első alkalom, hogy négyszemközt találkoztak. Charlotte gyorsan a lift felé tartó férfi nyomába eredt. Lucien azonban nem várt a felvonóra, hanem a szárnyas ajtón át a lépcsőházba sietett. Charlotte utánakiáltott:

– Beszélhetnék veled egy percet?

Lucien türelmetlenül nézett rá, és megrázta a fejét.

– El kell érnem a repülőgépet.

Charlotte lenyelte a megaláztatást, amiért a férfi a drága idejéből egyetlen másodpercet sem hajlandó áldozni rá, és követte őt.

Próbált lépést tartani vele, ami a ceruzaszoknyában nem volt egyszerű. Ismét utánakiáltott:

– Nem fog soká tartani!

Lucien a lépcsőfordulóhoz ért, és unott hangon felelt:

– Hívd fel az asszisztensem!

Charlotte szitkozódva kibújít a cipőjéből, és felhúzta a szoknyáját, miközben ismét rátört a hányinger. Sürgősen beszélnie kell Luciennel. Azonnal.

– Tegnap este már megtettem, és ő azt mondta, hogy a következő két hétben üzleti úton leszel.

Az utolsó lépcsőfokok előtt végre utolérte a férfit. Most már csak a lépcsőkorlát választotta el őket egymástól. Lucien lelassította a lépteit, és a tekintete a lány lábára siklott. Charlotte leengedte a szoknyáját, és továbbment, hogy szemmagasságba kerüljön a férfival, aki körülbelül tizenöt centivel lehetett magasabb nála.

Amikor legutóbb ilyen közletről látta, az ágyban feküdtek. Miután a féktelen, mámoros, vad és váratlan ölekezésük után a kertben a férfi hálószobájába mentek, ahol Lucien hihetetlen lassan szerette őt.

Az egészét csak álmodta volna?

A férfi szemében valami utalást keresett, hogy számára is sokat jelentett az eset... nem csak a hírhedt nőcsábász egy újabb hódítását.

Lucien pislogott egyet. Hosszú, sötét szempillái árnyékot vetettek az arcára.

Ébernek tűnt, napbarnított homloka ráncba szaladt, tökéletes formájú orra furcsa ellentétben állt arcának markáns szépségével, keskeny ajkával és határozott állával.

Rendelkezett azon emberek bölcsességével, akik kemény munkával a semmiből küzdötték fel magukat milliárdos vállalkozóvá. Egyszerű melósból harminchat évesen a vállalat egyik vezetője lett, sosem botlott meg a hosszú úton, ami bizonyította intelligenciáját meg éles eszt... és ami csökkentette az esélyét, hogy Charlotte meggyőzze a tervéről. Lucien nem az a típus volt, akit könnyű rábeszélni valamire. Pillanatnyilag azonban a lehető leghamarabb meg akar szabadulni tőle.

Lucien közelebb lépett a lányhoz. A lépcsőkorláton nyugvó kezük majdnem összeért.

Charlotte szíve vadul kalapált.

A zöld szempár rászégeződött, és a lány érezte, hogy elvörösödik.

Lucien az enyhén elnyílt szájára nézett.

Feljebb a lépcsőházban becsapódott egy ajtó. Charlotte ugrott egyet, a férfi is összerándult, majd lesietett a maradék pár lépcsőfokon.

– Küldj e-mailt!

A lány mezítláb utána szaladt, amikor Lucien kilépett az utcára. A recepció és egy csapat látogató, akik éppen bejelentkeztek, megfordultak, és elhűlve bámultak utána.

Mielőtt elszalasztotta volna ezt a kedvező alkalmat, hogy beszéljen vele, Charlotte kinyújtotta a kezét, és megragadta Lucien karját.

A férfi nyomban megállt.

A szeme sötéten csillogott. Lehajította a fejét, és szexi francia akcentusával odavetette:

– Pillanatnyilag nem érdekel a becsületsértéssel kapcsolatos előadásod.

A közelsége, a hangja, forró lélegzete veszélyesen megingatta Charlotte szilárd elhatározását, hogy soha többé nem enged közel magához egyetlen férfit sem.

Hátrább lépett, és azért fohászzkodott, hogy az arca ne legyen olyan piros, mint amilyennek érzi. Közönyös testtartást vett fel, nem törődött hevesen kalapáló szívével, sem Lucien ellenállhatatlan vonzerejével.

– Helyes, mert építési joggal, nem pedig polgári joggal foglalkozom. Veled megyek a reptérre.

– Simon küldött?

Simon Charlotte főnöke volt.

– Nem, de a múlt héten említette, hogy megfenyegetett téged, és küld valakit, aki felügyeli a megszólalásaidat. Ezért ma reggel, amikor csörgött az órám, és a hírekben láttam, hogy közös interjúd lesz a pénzügyminiszterrel, úgy döntöttem, hogy személyesen elcsíplek itt.

Lucien szemében félelem villant, hogy Charlotte talán egy zaklató. Ismét hátrább lépett.

– Még el kell intéznem néhány telefont.

Charlotte érezte, hogy ismét rátör a hányinger.

Talán jobb volna, ha hagyná az egészséget.

Ha előbb tisztába jönne saját magával.

De azt akart, hogy Lucien tudja.

Az életében bekövetkezett hirtelen változást csak úgy vészeli át, ha tervet készít a jövőre. Biztonságra van szüksége.

Ha ezt a beszélgetést a járdán kell lefolytatniuk, hát akkor legyen! Ám Lucien nem repülhet el addig, amíg személyesen nem közölte vele a hírt.

– Neked kell elsőként megtudnod, hogy felmondok a *Huet*nál.

Lucien türelmetlenül felsóhajtott, és odakiáltott a fekete autó nyitott ajtaja mellett álló sofőrjének, hogy indítsa el a motort. Aztán a lánynak szentelte a figyelmét.

– Viccelsz? Kicsit túlreagálsz az interjúra, nem? Nem lettem volna ilyen szűkszavú a miniszterrel, ha nem kellene rohannom, hogy elérjem a gépemet. Tudom, hogy az ügyvédek kicsinyes aggodalmaskodóknak születnek, de tényleg lazíthatnál egy kicsit.

– A dolognak semmi köze az interjúhoz.

Lucien gyanakvó pillantást vetett a lányra. A kocsihoz ment, és intett Charlotte-nak, hogy szálljon be.

A sofőr rákanyarodott a Regent Streetre, és dél felé indult az Oxford Circus irányába.

Lucien Charlotte felé fordult, és az ujjával türelmetlenül dobolt az ölében fekvő mobilján.

– Feltételezem, hogy a közös éjszakánk miatt mondasz fel.

A lány próbálta megőrizni a higgadságát. Volt már kínosabb helyzetben is. És túlélte. Ám a torkán akadtak a szavak, amikor élete legszebb, egyben legsokkolóbb újságát akarta megosztani egy szinte ismeretlen férfival.

– Igen – suttogta halkán.

– Azt hittem, úgy döntöttünk, hogy elfelejtjük.

Istenem! Nem egyszerű elmondani.

Végy erőt magadon, és bökd ki! Utána újra a saját életedre koncentrálhatsz.

Újra rátört a hányinger.

A kocsiban meleg volt.

Az ijesztő üresség, ami már az orvos várótermében fojtogatta, ismét szétáradt benne. Hogy fog boldogulni? Egyedül nem tud felnevelni egy gyereket. Semmit sem tud a gyerekekről vagy az anyaságról.

És mi lesz, ha ismét meg kell küzdenie a depresszióval? De a depressziója nem tér vissza. Most már sokkal erősebb.

És aztán jöttek az önző gondolatok, majd a büntudat, amely majd megfojtotta. Mi lesz az ambícióival, hogy egyszer majd kinevezik a jogi osztály vezetőjének, hogy nagyobb lakásba költözik, hogy utazni fog?

Levegő után kapott, és kényszerítette magát, hogy a tekintete találkozzon a zöld szemű szívtipróéval.

– Terhes vagyok.

A férfi összerezzen.

– Azon az éjszakán estél teherbe?

– Igen. Természetesen. Nem lennék most itt, ha bármi kétségem lenne. A nyolcadik hétben vagyok. És a tiéd a gyerek.

Lucien megint idegesen dobolni kezdett a mobilján. Az ezüstszínű készülék élesen elütött sötétszürke nadrágjától. Azon az éjszakán a férfi átkulcsolta a lábaival, és érezte izmos combját, gondolta Charlotte. Az örületes és esztelen kaland következtében most sarkaiból fordult ki az élete.

Lucien a fejét rázta.

– Óvszert használtunk.

Charlotte az ablakon babrált, hogy kinyissa, mert már nem bírta a hőséget. Nem nézett a férfi szemébe, úgy motyogta:

– Az első alkalommal nem...

Elakadt, és remélte, hogy nincs szükség további magyarázatra.

Lucien felnyögött, és elfordította a tekintetét.

Az üzletvezetők évenként megrendezett találkozásának első estéjén Lucien a mayfairi házában fogadást adott a vállalat felső vezetőinek. A női alkalmazottak egyértelműen odavoltak Lucien férfias szépségéért és kisugárzásáért. Charlotte azonban, aki felismerte benne a playboyt, nem csatlakozott a rajongók táborához. Bőven elég, ha az embernek az életben egyszer összetörik a szívét. Nem akart egyetlen férfinak sem lehetőséget biztosítani, hogy még egyszer megtegye. Ezért kerülte Lucient, és nem vett róla tudomást, ha a munka során összefutottak.

A fogadás előtt egy héttel találkoznia kellett Luciennel, hogy megbeszéljenek egy szerződéskötéssel kapcsolatos problémát. A férfi sármja és sugárzó intelligenciája hamar rést ütött a lány hűvös tartózkodásán. Amikor elhagyta Lucien irodáját, megbotlott egy kis asztalkában, annyira összezavarta a főnöke közelsége és veszedelmes mosolya.

A fogadás alatt csak pár kurta pillantást váltottak. Lucien nem próbált meg beszélgetni vele. A parti végeztével Charlotte a kertbe ment, hogy megkeresse az otthagyt mobilját. Megkönnyebbült, amiért már nem kellett Lucien előtt megjátszani a közömböst. Ugyanakkor kicsit csalódott volt, mert a férfi rajta kívül szinte mindenkiel beszélgetett.

Már indult vissza a házba, amikor meglátta a kavicsos úton közeledő Lucient. A szíve kihagyott egy ütemet. Gyorsan közölte, hogy jobb, ha a többiekkel együtt ő is hazamegy. A férfi azonban azt felelte, hogy egyedül vannak. A többiek már elmentek.

És aztán rámosolygott. Kedves, könnyed mosoly volt. Egy „mit csináljunk most?” mosoly. Charlotte megfeledkezett minden óvatosságról és kételyről, odament a férfihoz – mintha megbabonázta volna az a csodás, zöld szempár.

Mohón kinyújtotta feléje a kezét, hogy megragadja a zakója hajtókáját.

Lucien is közelebb jött. Az ujjai hegyével megsimogatta a lány arcát.

A következő, amire Charlotte emlékezett, a férfi szája volt. Kíváncsian, szenvedélyesen, féktelenül csókolóztak.

Egy másodperc alatt lángokban állt a teste. Lucien keze, szája, illata, kemény, izmos teste feledtette minden gátlását. Az elmúlt hat évben a szíve köré emelt fal, amelynek az volt a rendeltetése, hogy megóvja az újabb sebektől, leomlott.

Mintegy kábulatban nyitogatták egymás gombjait és cipzárját, kétségbeesett vágy hajtotta őket. Ám amikor Lucien a kert hideg falához préselte Charlotte-ot, a lány hirtelen nagyon csendes lett. Eszébe jutott, hogy a volt barátja megcsalta, és aztán a depressziója idején milyen magányosnak, csúnyának és reményvesztettnek érezte magát. Lucien óvatosan elengedte, és kérdő, megindító pillantást vetett rá, mintha megértette volna, mi megy végbe benne. Charlotte csak később jött rá, hogy ez minden szoknyavadász legfőbb fegyvere. Hogy úgy tesz, mintha érdekelne a másik.

Lucien a hálószobájába vezette. A lány teljesen elgyengült a vágytól. Noha félt, nem ellenkezett.

A férfi lassan, gyöngéden szerette. Utána, amikor Charlotte rájött, milyen üres az élete, és mekkora ostobaság volt tőle, hogy lefeküdt a nőcsábász főnökével, elsírta magát az ágyban.

Lucien most, hogy szembesült a következményekkel, megdörzsölte a homlokát, és halkan szitkozódott.

– A fene egye meg!

Charlotte-nak elnehezült a szíve. Egy babának örülni kell, nem pedig halálra rémülni tőle. Egyáltalán mit gondol Lucien?

Vajon gyűlöli őt?

Keservesen bánja, hogy a kertben fellobbant köztük a láng, és hogy a szenvedély hevében mindenről megfeledkeztek, még a védekezésről is?

Bánja, hogy a baba ott növekszik a hasában?

Charlotte hirtelen határtalan vágyat érzett, hogy megóvja a kis gyámoltalan életet.

Remegő kézzel kivette a táskájából a jegyzetfüzetét, és kinyitotta azon az oldalon, amelyre felvázolta a tervét. Szüksége volt rá, hogy fehéren-feketén lássa a stratégiáját, hogy megbirkózzon életének ezzel a hihetetlen fordulatóval.

– Az orvosom két héttel ezelőtt megerősítette, hogy terhes vagyok. A londoni lakásom túl kicsi, hogy ott felneveljek egy gyereket, tehát úgy döntöttem, vidékre költözöm a szüleim közelébe. Majd ott keresek magamnak munkát.

Lucien egy türelmetlen mozdulattal leintette.

Öt, tíz, húsz másodpercig fürkészte átható pillantásával Charlotte-ot.

– Biztos vagy benne, hogy én vagyok az apa?

Az ügyvéd persze tudta, hogy a kérdés észszerű. Ám a nő, a jövő anyja, az idealista, aki hitt az igazságban, a becsületben és a házasságban, arcucsapásként értelmezte. A toroka elszorult, a szemét égették a könnyek. De ő erős! Igazi harcos. Mély lélegzetet vett.

– Régóta nem feküdtem le más férfival. Nem szoktam olyat tenni, amit akkor tettem. – Charlotte szünetet tartott, és megborzongott, amiért olyan sokat elárult magáról Luciennek. Egyáltalán miért érzi úgy, hogy védekeznie kell? – Semmit sem akarok tőled. Nem kell pénzügyi támogatás. Tudom, hogy egy kisbaba nem illik az életedbe. Biztonságot, stabilitást és boldog gyerekkort szeretnénk biztosítani neki. Csak azért mondtam el, hogy apa leszel, mert jogod van megtudni, de nincs rád szükségem.

2. FEJEZET

Nincs szükségem rád!

Charlotte szavai ott visszhangzottak Lucien fülében.

Dugóban vesztegeltek. Küzdött a késztetés ellen, hogy kiugorjon az autóból, és elrohanjon. Az adrenalinlöket hatására hevesen vert a szíve.

Apa lesz!

Sosem akart az lenni.

Nem akarta a felelősséget. Félt, hogy kudarcot vall a gyerekével. Nem akarta, hogy egy nap rádöbbenjen, nem jobb, mint a saját apja volt.

Mindig is úgy vélte, hogy egy gyereknek szerető környezetben felelősségteljes és odaadó szülők mellett kell felnőnie. Pontosan ez nem adatott meg neki soha.

A tizenkilenc évesen kötött, félresikerült, viharos és gyötrelmes házassága fényesen bizonyította, hogy teljesen képtelen vállalni egy ilyen felelősséget.

És most Charlotte megpróbálta elvenni tőle a gyereket, mielőtt egyáltalán feldolgozta volna a létezésének a hírét.

A lányra nézett, aki állta a tekintetét. Kizárólag a jegyzetfüzet krémszínű lapjait babráló ujjai árulták el, hogy ideges.

Lucien állkapcsa már sajgott, olyan erővel szorította össze a fogait. A fülén húzódó sebhely is fájt.

– Mivel terhes vagy, barátságosan kérlek, magyarázd el, pontosan mit értesz azon, hogy nincs szükséged rám.

Charlotte kicsit meggörnyedt, de aztán kihúzta magát, és a kezével lesimította fekete szoknyáját. Kihívóan nézett Lucienre.

– Tekintve az életmódodat és a kötelezettségeidet biztosan nem szeretnél egy gyereket a nyakadba... Ne vitatkozzunk ezen!

– Azt akarod mondani, hogy nem lennék jó apa?

Charlotte összerezte, keresztbe vetette a lábát, és a hasára tette a kezét.

– Folyton úton vagy, és a magánéleted viharos eseményei három bulvárlapot is megtöltenek. Ugye nem mondod komolyan, hogy jó apa lennél? Vagy hogy egyáltalán szeretnél apa lenni?

Lucien bosszankodva nézte a lányt. Valószínűleg igaza van, de úgy érezte, hogy valamit elvettek tőle, aminek a létezését még fel sem fogta.

– Azt hiszed, jogod van döntéseket hozni helyettem? – kérdezte halkán.

Charlotte felemelte fekete táskáját a padlóról, beletette a jegyzetfüzetét, majd a táskát a hasához szorította.

– Ha arról van szó, hogy megóvjam a gyerekeket, akkor igen.

Lucien nagy levegőt vett.

– Komolyan állítod, hogy meg kell óvnod tőlem a gyereket?

– Nem vagy éppen az „Év Apukája”. Egy percig sem hiszem, hogy tényleg felelősséget akarsz vállalni egy gyerekért.

– Egy harmincmilliárd éves forgalmat bonyolító vállalat főnöke vagyok. A felelősség a második keresztnevem.

Charlotte az „elégedett ügyvéd” pillantását vetette rá, akinek végre sikerült sarokba szorítania a vádlottat.

– Meséld el, hogy az utóbbi tíz évben hány vállalatot vásároltál fel!

Lucien karba fonta a kezét.

– Tizenhatot.

– És hány országban laktál?

– Mire akarsz kilyukadni?
– Folyton utazol, ez nem elég bizonyíték, hogy képtelen vagy stabilitást és kiszámíthatóságot nyújtani?

A beszélgetés túl messzire ment.

– Tisztázzunk valamit! – dörmögte Lucien. – Ki akarsz zárni az életeredből, és azt várod, vakon bízzam benne, hogy felneveled a gyerekeimet?

A „gyerekeim” szó önkéntelenül csúszott ki a száján.

Charlotte dermedten nézte.

– Szeretetet és állandóságot fogok nyújtani a gyerekeknek. Olyan jó anya leszek, amilyen csak lenni tudok.

A dacos hang mögött nem tudta elrejteni az idegességét. Tényleg olyan biztos magában, mint mutatja?

– Teherbe akartál esni? Hogy anya légy?

Charlotte a táskája aranyláncával játszott, ez a táska volt a ruhatára egyetlen extravagáns darabja.

– Mostanáig nem.

– Miért?

A lány vállat vont.

– A karrieremre koncentráltam.

Dieu! Micsoda zűrzavar! Lucien a szíve mélyén mégis érezte, hogy ez a baba jobbat érdemel. A gyakorlati kérdésekre kell összpontosítania.

– Együtt vagy valakivel?

Charlotte bizalmatlanul nézett rá.

– Miért kérded?

Lucien ökölbe szorította a kezét. A gondolatra, hogy a lánynak barátja van, hirtelen belemart a féltékenység.

– Tudni szeretném, ki támogat.

Charlotte egy gyors, dühös mozdulattal letekerte az ujjáról a láncot.

– Te vagy az apa. Más nincs az életemben. – Rövid szünetet tartott, megdörzsölte az ujján a piros csíkokat, amelyeket a lánc hagyott, és ismét letette a táskát a padlóra. – A mozgalmas szerelmi életemet tekintve valószínűleg nehéz elhinned, de ez az igazság.

Lucien harcolt a késztetéssel, hogy megérintse Charlotte-ot. Azon az éjszakán a lány ezzel a finom kezével gyöngéden, szinte áhítatosan simogatta meg őt. Ez volt az egyik megbocsáthatatlan oka, hogy megszegte a saját erkölcsi kódexét, miszerint sosem fekszik le alkalmazottal. Dühösen az akkori gyöngesége és felelőtlensége miatt élesen odavetette:

– Ne higgy el mindent, amit az újságokban olvasol!

Charlotte felvonta a szemöldökét, és kérdően nézett rá.

– A hétvégén láttam a közösségi oldalon rólad és Annabelle Fosterről egy képet.

Igen. Annabelle Foster, a tévériporter elkísérte a hajléktalanok javára rendezett jótékonysági bálra. Korán távoztak, és a sofőrje egyenesen hazavitte Annabelle-t. És kirakta a háza előtt. Egyedül.

A Charlotte-tal töltött éjszaka óta Lucien ugyan randizott néhány nővel, de ezek a találkák mindig gyorsan befejeződtek. A sebezhető, gyöngéd és szenvedélyes Charlotte emléke elvette a kedvét a többi nőtől. Minden tekintetben.

– Unalmas egyedül menni az ilyen rendezvényekre. Örülök, ha van társaságom, de ez nem jelent semmit.

Charlotte kételkedve fogadta a választ, és nagyot sóhajtott.

– Tudom, hogy sokkolt a hír. Én is így voltam vele. De akarom ezt a babát... szeretnék olyan boldog gyerekkort biztosítani neki, amilyen nekem volt. Tele szeretettel és nevetéssel.

Mindez hiányzott az ő életéből, gondolta Lucien. Helyette veszekedés, vádaskodás és ellenségesség adatott neki.

A legrosszabb az volt, amikor egy este felébredt, és hallotta, amint az anyja azt zokogja, hogy

gyűlöli az életét, gyűlöli, hogy feleségül ment az apjához, és hogy egy gyerek örökre összeköti vele.

Az apja egy kérdéssel válaszolt: „Tényleg azt hiszed, hogy én akartam ezt a rémálomba illő házasságot?” Hozzátette, hogy az egyetemről és egy jobb életről szőtt álmai örökre elvesztek, a sors pedig egy feleséggel meg egy gyerekkel bünteti, akiről gondoskodnia kell.

Még további négy évig tartott, mire Lucien szülei elváltak, és még öt évbe, míg az anyja kihajította őt a házból, amiért ő összeverte az asszony új barátját. A férfi rajtakapta Lucient, hogy sört lopott tőle, és hozzávágott egy sörösdobozt. Luciennek elege volt a zsarnokoskodó fickóból, és dühösen rátámadt. Végül egy életre szóló sebhelyet szerzett az orrán, és tizenhét évesen egy patkánylyukba költözött Bordeaux-ban. De legalább egy ideig nyugalma volt, nem kellett félnie a következő veszekedéstől.

Nem engedik, hogy a múlt megismételje önmagát. Ez a gyerek sosem fogja úgy érezni, hogy nem akarták.

A gondolat megrendítette.

– Tehát ki fog támogatni téged és a gyereket?

Charlotte ismét védelmezően a hasára tette a kezét.

– A szüleim a közelben laknak. Tudom, hogy segíteni fognak.

Ez legalább valami. Lucien úgy érezte, könnyen kicsúszhat a kezéből az élete fölötti irányítás, ezért nem akart hibázni.

– Nem lesz könnyű egyedülálló anyaként.

Charlotte felhúzta az ablakot, és vállat vont.

– Boldogulni fogok.

Csakugyan? Lucien alig ismerte a lányt. Tulajdonképpen egyáltalán nem ismerte. Leszámítva azt a pár örült órát, amikor zavarba ejtő összetartozást érzett. Időközben rájött, hogy csak a köztük lévő heves vonzerőnek köszönhetően.

És most Charlotte komolyan azt várja tőle, hogy csak úgy egyszerűen rábízsa a gyereke nevelését? Hogyan reagáljon? Mit tegyen? Mi a legjobb a babának? Mert jelen esetben sem ő, sem Charlotte nem számít.

– Nem gondolod, hogy egy gyereknek joga van megismerni az apját, és élvezni a támogatását?

A lány puha, finom ajkába harapott. A lila blúza gallérját babrálta, és nyugodtan válaszolt:

– Valószínűleg. De csak akkor, ha az apja tényleg akarja őt.

Lucien dühösen nézett rá. Átkozta magát, hogy úgy odavan érte.

– Vékony jégen táncolsz.

A lány összeszorította az ajkait, de állta a tekintetét.

– Tényleg?

– Hadd fejezzem ki magam világosan! Magam döntöm el, milyen szerepet kívánok játszani a gyerekeim életében. Ehhez ismernem kell az elképzelésedet arról, hogy akarod nevelni őt. Dolgozni fogsz teljes munkaidőben? Olyankor ki vigyáz a gyerekekre? Gondoltál a pénzügyi következményekre? Ki fog támogatni? Mi van, ha történik veled valami? Ha beteg leszel, vagy baleset ér, ki fog gondoskodni a gyerekekről?

– Semmi ilyesmi nem fog történni velem – felelte reszkető hangon Charlotte.

Ijedt tekintete meglepte Lucient. Megmagyarázhatatlan módon készletet érzett, hogy magához ölelje, és a fülébe súgja, minden rendben lesz.

Már London pénzügyi negyedének közelében jártak. Fél órával ezelőttig Lucien csak az üzletre gondolt, és arra, hogy mint egy globális építési vállalat tulajdonosa lenyűgözze az embereket. Közel húsz évébe került, hogy egyszerű melósból felküzdje magát a csúcsra. Most már cégeket vásárolt fel, agresszíven és kockázatokat vállalva terjeszkedett anélkül, hogy tekintetbe vette volna a gazdasági prognózisokat. Bizonyítani akarta, hogy győztes, nem pedig vesztes.

Megrohanta az érzés, hogy most válaszút előtt áll. Vadul kavarogtak a gondolatai.

– Miként lehetsz biztos benne, hogy nem történik semmi? Senki sem tudja, mit hoz a jövő. Segítségre van szükséged egy gyerek felneveléséhez.

Charlotte újra felemelte a táskáját, és az ölébe tette. Kotorászott benne anélkül, hogy a férfit

nézett volna.

- Biztos vagyok benne, hogy a barátaim segíteni fognak.
- És a szüleid?

Charlotte megmarkolta a táskát. Óvatosan a férfit nézett.

- Támogatni fognak, de már idősök – mormolta.
- Vannak testvéreid?
- Nem, de nem látok semmi problémát. Egyedülálló szülők is nevelnek fel boldog gyerekeket.
- A probléma az, hogy nem szeretem, ha kész tények elé állítanak. Én kívánom eldönteni, mennyire és hogyan akarok részt venni a gyerekem életében.

Charlotte elfordította a tekintetét, és kibámult az ablakon.

- Akkor is, ha én egyáltalán nem szeretném, hogy részt vegyél az életünkben?

Lucien lehunyta a szemét. A lány szavai érzékenyen érintették.

Charlotte ballépésként tekint rá.

Túlságosan dühös volt, hogy megszólaljon, ezért az út hátralévő tíz percében hallgatott.

Időre és távolságra van szüksége, hogy átgondolja ezt az egészet.

Messze Charlotte-tól, a jövő gyereke anyjától. Harag és vonzódás közt ingadozott. Szerette volna a karjába venni a lányt, hogy a csókjaival elűzze a jeges hidegségét, és előhossa belőle a közös éjszakájuk melegszívű, szenvedélyes asszonyát.

Amikor a sofőr bekanyarodott a City Airport indulási csarnoka elé, Lucien a lányhoz fordult.

- Nem számít, mit szeretnél. Én a legjobbat akarom a gyerekeknek. Majd még beszélünk az üzleti útról való visszatérésem után.

Azzal kiugrott a kocsiból, és elindult, de megtorpant, amikor a nevét hallotta.

Charlotte a nyitott kocsiajtóban állt.

- Ennek ellenére felmondok.

Lucien visszament hozzá, és dacos, smaragdzöld szemébe nézett.

- Hidd el, nem fogom hagyni, hogy egyszerűen elköltözz a gyerekekkel!

Este Charlotte a Temze partján sétált. Az útja elvezetett a Big Ben meg a parlament előtt, aztán az óriáskerékhez és a Globe Színházhoz ért.

És most mindezt itt kell hagynia. A lakását, az izgalmas munkáját és ezt az életteli várost. Persze így helyes, de hiányozni fog, amiért olyan keményen megdolgozott.

Gyötörte Lucien korábban feltett kérdése, hogy ki fog törődni a babával, ha neki valami baja lesz. Mi történik, ha újra előjön a depressziója?

A gondolatra elszorult a torka.

Akkor ki fog gondoskodni a babáról?

Nem történhet meg. Hiszen erős.

Elhaladt egy népszerű étterem mellett. Az emberek tökéletesen gondtalanoknak tűntek.

Az egyetem utolsó évében Charlotte egyre mélyebbre süllyedt a depresszióba. Nem értette, miért.

Először csak a sok tanulásra és a ránehezedő nyomásra fogta, mert természetesen kitűnően akart záróvizsgázni. Aztán képtelen volt koncentrálni. Állandóan fáradt volt, reménytelennek látta az életét. Hónapokon át nem beszélt erről senkivel, és titkon pancsernek érezte magát. Nem akart senki terhére lenni. Végül aztán bizalmába avatta a barátját, Dant és a legjobb barátnőjét, Angie-t. És valahogy sikerült letennie az utolsó vizsgákat.

Ezt követően túlságosan fáradtnak érezte magát ahhoz, hogy bárhová is szórakozni menjen Dannel. Nem sokkal később megváltoztatta a véleményét, mert remélte, hogy a vizsgák után végre ismét önmaga lesz.

Ebben a reményben ment el a pubba, ahol rajtakapta a csókolózó Dant és Angie-t. Szerelmeseknek tűntek.

Dan aztán bevallotta, hogy Angie meg ő már régóta egy párt alkotnak, és szakított Charlotte-tal.

A lány teljesen összeomlott, és hazautazott a szüleihez. A következő évet azzal töltötte, hogy próbált kiszabadulni a depresszió mocsarából.

Az ezzel az időszakkal kapcsolatos emlékeit mélyen magába zárta. Tudta, védekeznie kell, hogy ne térjen vissza a depresszió. Folyton mondogatta magának, hogy milyen erős, és kerülte a férfiakat, akik talán ismét fájdalmat okozhatnának neki.

Elhaladt egy Burger King mellett. Néhány lépéssel később megtorpant, és visszament. Szüksége van egy milkshake-re. Sürgősen!

Húsz perccel később elszálltak a félelmei. Alig várta, hogy hazaérjen, és kényelembe helyezze magát a tévé előtt. Már majdnem a házához ért, amikor ijedtében majdnem kiesett a szájából a szalmaszál.

Lucien a ház falának dőlt, és telefonált. Erős, férfias, szexi...

Még nem vette észre őt.

Charlotte elvetette a menekülés gondolatát, kidobta a milkshake poharát a szemetesbe, lesimította a haját, és próbált nem gondolni rá, hogy rózsaszín-kék leggingst meg sötétkék pulóvert visel.

Amikor a férfi végre észrevette, eltette a telefonját, és tetőtől talpig végigmérte.

Nem viselt nyakkendőt, az inge gallérját kigombolta, az ujját feltúrta. Sötét, oldalt kurtára nyírt haja valahogy veszedelmes külsőt kölcsönzött neki. Izmos alakja, széles válla erőt sugárzott.

Nem úgy festett, mint a Londonban nyüzsgő, kikent-kifent cégtulajdonosok. Inkább úgy, mint egy marseille-i kikötőmunkás, aki mellékállásban modellként dolgozik, és a szabadidejében küzdősportokat űz.

Dühítette Charlotte-ot, hogy ilyen vonzónak találja.

Dühítette, hogy elolvad a látványától, dühítette, hogy ellenállhatatlan vágyat ébreszt benne, és feledteti a józan ész hangját.

Megállt pár lépésre Lucientől, és rámeredt.

Nem akarta megkérdezni, miért van itt. Hiszen ő azt hitte, hogy a következő két hétben üzleti úton lesz.

Érezte, hogy a férfi tekintetétől előnti a forróság.

A szíve vadul kalapált.

Lucien a gyereke apja.

És ez örökre összeköti őket.

A gondolat valahogy misztikusnak, de mindenképpen ijesztőnek hatott.

Megköszöri a torkát, és kezét védelmezőn a hasára tette.

– Beszélünk kell – közölte Lucien.

Charlotte nemet akart mondani. Ez a nap sokkal nehezebb volt, mint képzelte. Valószínűleg teljesen naivan azt feltételezte, hogy Lucien örömmel elfogadja a terveit. Elvégre nem az az apatípus.

A férfi az utcára mutatott.

– Beszélhetnénk a High Street egyik kávézójában.

– A kávé szagától émelygek. – Charlotte habozott egy kicsit, miközben Lucien összehúzott szemmel figyelte. – Beszélhetünk a lakásomon is – javasolta.

Lucien tájékoztatta a sofőrjét, mielőtt beléptek a hatvanas években épült téglaházba. Kinyújtotta a kezét a lány hátizsákja felé.

– Viszem én.

Az ujjuk összeért. A férfi Charlotte szemébe nézett, és hirtelen minden újra itt volt – a közösen eltöltött éjszaka hevessége és intimitása.

A lány elhúzta a kezét. Csöppet sem tetszett neki az ötlet, hogy a szűk liftben együtt utazzanak, ezért inkább a lépcsőt választotta.

Felfelé menet megkérdezte:

– Mivel magyaráztad a személyzeti osztálynak, hogy meg akarod kapni a címem?

Lucien derűs pillantást vetett rá.

– A személyzeti osztály vezetője volt olyan bölcs, hogy nem kérdezte az okát. – Aztán megkeményedtek a vonásai. – Simonnal is beszéltem. Nem említette a felmondásodat.

Megérkeztek a harmadik emeletre. Charlotte egy pillanatra megállt. Úgy válaszolt, hogy közben nem nézett a férjira:

- Még nem mondtam fel... majd holnap.
- Miért?

Közönyös hangja éles kontrasztban állt perzselő tekintetével.

– Simon nem ért rá, és őszintén szólva még nem mertem odalépni elé... a mai reggel után nem. Nem tudtam volna elviselni még egy kimerítő beszélgetést. – Charlotte szünetet tartott, mert ismét rádöbbsent, mi mindent kell feladnia. Végül elvette Lucientől a hátizsákot. – Szeretem a munkám. Évekig keményen dolgoztam, hogy megkapjam ezt a pozíciót. – Hirtelen elszorult a torka. – Nehéz lesz mindentől elbúcsúznom.

Elfordult, hogy a hátizsákban megkeresse a lakása kulcsát.

- Nem kell felmondanod – vélekedett Lucien.
- Persze hogy nem! Csodásan működne a dolog. Gyereket várok a főnöktől, de arra is alig vagyunk képesek, hogy a folyosón köszönjünk egymásnak.
- Ezért jöttem vissza Párizsból. Hogy tisztázzuk a helyzetet.

Charlotte merev ujjakkal kinyitotta az ajtót. Félt attól, amit hallani fog. Közben olyan jelentéktelen dolgok miatt aggódott, hogy mit fog gondolni Lucien a parányi lakásáról. A férfi az elegáns Mayfair városnegyedben egy méregdrága házban lakott. Charlotte azonban büszke volt rá, hogy a túlárzott londoni lakáspiacon sikerült megszereznie ezt a kis lakást.

A zöld bársonykanapéra mutatva hellyel kínálta Lucient.

- Mit innál?

Ahelyett, hogy leült volna, a férfi járkálni kezdett a szobában. A helyiség a jelenlétében még szűkebbnek tűnt. Charlotte-nak oxigénre volt szüksége, hogy tisztán gondolkozhasson. Ezért az ablakhoz ment, kinyitotta, és beszívta a langyos áprilisi levegőt.

Amikor megfordult, a férfi elszánt tekintetével találta szemben magát.

- Részt akarok venni a gyerek mindennapi életében.

Charlotte gyomra bukfencet vetett.

- Te is tudod, hogy lehetetlen. Elköltözöm Londonból.
- Maradj!

Charlotte körbemutatott a lakásban.

- Több helyre van szükségem. A szüleim közelében akarok lenni. Szükségem van a családomra.
- Egyetértünk. Ezért kellene hozzám költöznöd... és összeházasodnunk.

Charlotte lerogyott a nyitott ablak melletti fotelbe.

- Összeházasodni?
- Igen.

A hírhedt playboy azt javasolja, hogy házasodjanak össze. Örület! Az üzleti életben ösztönösnek és határozottnak tartják Lucient, de a döntései eddig mindig logikusak voltak. Most azonban melléfogott. Charlotte hitetlenkedve felnevetett.

- Fogadok, nem is hiszel a házasságban, ugye?

Lucien megdörzsölte a tarkóját, mielőtt ádáz arccal válaszolt volna:

- Az ember általában vállalja a felelősséget, ha a képbe kerül egy gyerek.
- Tényleg belegendoltál már, mit jelent apának lenni? Egy gyereknek állandóságra, szabályozott keretekre van szüksége, és tudnia kell, hogy ő a legfontosabb a szüleinek. Felfogod, hogy ez mennyi áldozattal jár? A munkád, az állandó utazások és a többi... Az életed minden területét érintené. Készen állsz feladni mindent?

Lucien a szoba közepén állt, és keresztbe fonta a karját széles mellkasa előtt.

- Nincs más választásom. Vállalom a felelősséget ezért a gyerekért, és mindent meg fogok tenni, hogy biztonságos, boldog gyerekkora legyen.
- Ezt én is megadhatom neki.
- Ma reggel beismerted, hogy csak kevés támogatásra számíthatsz.
- Vannak barátaim.

– Ott lesznek, ha a baba éjszaka sír? Vagy ha kimerült és beteg vagy, ha dolgoznod kell, esetleg törődni a szüleiddel?

Charlotte elbizonytalanodva vállat vont.

Be kell látnia, hogy Luciennek igaza van... Szereti a két legjobb barátnőjét, Tammyt és Jillt, de azt is tudja, hogy milyen törekeny egy barátság.

Amikor depresszióban szenvedett, elzárkózott a világ elől. Eleinte a barátok még megértést mutattak, és támogatták. Idővel azonban elvesztették a türelmüket, és elfordultak tőle.

Charlotte a padlódeszkákat bámulta, amelyeket tavaly halvány rózsaszínre festett. Elöntötték az érzelmek.

Dühös volt. Dühös, amiért az emlékek még mindig fájtak. Dühös Lucienre, mert érzékeny pontjára tapintott.

Bizonytalan volt, és lelkiismeret-furdalása támadt, amiért megrémítette a kilátás, hogy egyedül kell felnevelnie a gyerekét.

Mert tényleg mi történne, ha megint rátörne a depresszió?

Aggódott a szülei lassan romló egészségi állapota miatt is.

Az érzelmi káosztól frusztráltan Lucienre förmedt:

– Azért este jöttél ide, mert ilyenkor már hullafáradt vagyok, vagy mert utána még elutazol, vagy mert más nővel találkozol?

Lucien kihúzta magát, és bosszúsan nézett Charlotte-ra.

– Komolyan fogom venni az ígéretemet, hogy hűséges leszek.

Az eltökélt hang hallatán Charlotte szíve felujjongott. Színlelt hűvössége szép lassan odalett.

– Hogy te? Vállalnád az önmegtartóztatást? Viccelsz?

Lucien szeme dühösen megvillant.

– Ki beszélt önmegtartóztatásról?

– Semmi esetre sem fekszem le még egyszer veled – szögezte le Charlotte, és felugrott.

Lucien átvágott a szobán, közvetlen a lány előtt megállt, és ránézett.

– Miért nem? – suttopta.

A lány megborzongott.

– Mert nem vagy az esetem.

– Miért nem?

– Playboy vagy, és sorra töröd a női szíveket.

Lucien most még közelebb lépett. Charlotte kényszerítette magát, hogy ne simuljon hozzá, noha ellenállhatatlannak találta férfias, friss, fanyar illatát.

– Attól félsz, hogy veled is ezt teszem?

Charlotte hátrahőkölt. Minél messzebb ettől a veszedelmes vonzerőtől!

– Nem! Tisztázzunk valamit... Egyedül a karrierem és most ez a baba, ami fontos nekem. Sem időm, sem kedvem egy kapcsolathoz.

– Rendben, akkor tökéletesen megfelel neked egy érdekházasság.

– Érdekházasság?

– Tekintsd üzleti szerződésnek! Mindketten tisztában vagyunk azzal, hogy csak a gyerekünk jólléte érdekében házasodunk össze. Az a feladatunk, hogy felneveljük és óvjuk, ezért összedolgozunk és támogatjuk egymást.

A férfi szájából mindez egyszerűen és logikusan hangzott. Charlotte megrázta a fejét, és a konyhapulthoz ment.

– Kész rémálom!

– Pedig ez a legjobb megoldás. A gyerekünk együtt élhet mindkét szülőjével, te Londonban maradhatsz, és megtarthatod az állásodat.

Lucien miért csinálja ezt? A felelősségérzetten kívül más oka is kell hogy legyen. Egy playboy, aki arról híres, hogy a munka megszállottja, miért változtatná meg az életét, ha nincs rákényszerítve? Ijesztő gondolat villant Charlotte agyába. Lucien javaslatát talán csak azt a célt szolgálja, hogy megőrizze a jó hírért? Egy cégtulajdonos esetében nem fest valami jól, ha teherbe ejti az egyik

alkalmazottját. Keserű szájjal megkérdezte:

– Azért akarsz elvenni, hogy ne essen csorba a hírneveden?

Lucien elvigyorodott.

– Az én hírnevem? Csöppet sem érdekel. Szívesen elmesélem az embereknek, hogy a terhesség baleset következménye, de elhatároztuk, összeházasodunk, és közösen felneveljük a gyereket. Nincs ebben semmi megvetendő.

– Nem tehetsz ilyet.

– Miért nem?

– A szüleim már idősek és meglehetősen konzervatívak... hisznek a házasság szentségében. Rossz néven vennék, ha nem szerelemből mennék férjhez.

Lucien vágott egy grimaszt. Charlotte dühösen nézett rá.

– A szüleimé a legszebb házasság, amit csak el tudsz képzelni. Abból, hogy te megvetsz minden romantikát, még messze nem következik, hogy mások is így éreznek.

– Ne meséld azt, hogy álmaid hercegére vársz!

– És ha igen?

Lucien gyanakodva figyelte.

– Tényleg romantikára, szerelemre vágysz... meg erre az egész ostobaságra?

Charlotte karba fonta a kezét.

– Azt hittem, hogy a franciák romantikusak.

– Sokan közülünk inkább a valóság talaján állnak.

– Te annyira a valóság talaján állsz, hogy szinte látom a cipődből kibújó gyökereket. És hogy megválaszoljam a kérdéset: nem, nem szeretnék szerelmet. A hozzád hasonló férfiaknak köszönhetően örökre kigyógyultam ebből... A szüleim házassága fantasztikus, de biztosan nem nekem való.

– Akkor nincs rá ok, miért ne házasodhatnánk össze. Az asszisztensem holnap délelőttre megbeszélte nekünk egy időpontot az anyakönyvi hivatalba, hogy bejelentsük a házasságkötési szándékunkat. Hozd magaddal az igazolványaidat! Egyébként a titkárnőm egy hónapra előre egy ideiglenes házasságkötési időpontot is lefoglalt.

Charlotte elfojtott egy ijedt kiáltást, és gyilkos pillantást vetett Lucienre.

– Nem sietted el egy kicsit a dolgot?

– Egyszerű előre tervezés annak tudatában, hogy a logikus ügyvédagyaddal átlátod az eljárás helyességét. Csak hét hónapunk van, hogy kölcsönösen megismerjük egymást. Számos problémát szeretnék megoldani, mielőtt a baba megszületik.

Lucien szavai vigasztalóak is lehetnek volna, mert amit javasolt, még működhethet is... papíron. A kisbabája csak nyerhet azzal, ha lesz még egy ember az életében.

De mi van, ha kiderül Lucienről, hogy megbízhatatlan? És mi van, ha ő pedig képtelen ellenállni a vonzerejének, hiszen már most is elgyengül a közelében?

Charlotte járkálni kezdett a szobában.

A kisbabájára kell gondolnia. Ismét erőt vett rajta a félelem, és elnehezült a szíve. Mi van, ha újra depressziós lesz? Akkor ki fog gondoskodni a gyerekekről?

A konyhapulthoz ment, és töltött magának egy pohár vizet.

A hűvös ital jót tett az émelygés ellen.

– Tényleg üzleti kapcsolatra gondolsz?

– Nevezzük csapatmunkának! Közösen neveljük a gyerekünket, és támogatjuk egymást otthon meg a munkában.

Charlotte félelmei azonban nem csökkentek.

– Tehát egy csapat vagyunk... És miféle változtatásokat vársz tőlem? El kell hagynom a lakásomat, lemondani a függetlenségemről, feladni a baba felnevelésével kapcsolatos terveimet? Tiszteletben tartod a kívánságomat, hogy saját karriert szeretnék? Tekintettel leszel a barátaimra, a szüleimre, az érdekeimre? Vagy alkalmazkodnom kell hozzád? Változtatsz a munkamódszereden? És a magánéleteden? Gyámkodni akarsz fölöttem meg a gyerek fölött?

Charlotte meglehetősen indulatosan beszélt, és dühös válaszra számított. Ehelyett Lucien lassan odasétált hozzá, és a füle mögé simított egy makrancos tincset.

– Sosem akarom éreztetni a gyerekemmel, hogy nem akartam őt. – Az arckifejezése még gyöngédebb lett, és ugyanúgy nézett Charlotte szemébe, mint azon az éjszakán, amikor szeretkeztek. – Ne félj annyira!

– Nem félek.

Lucien mosolya elárulta, hogy nem hisz neki.

– Ez a legőrültebb ötlet, amit valaha hallottam. Hiszen egyáltalán nem ismerjük egymást – mondta Charlotte zavartan.

– Meg fogjuk ismerni egymást. – Lucien félrebiccentette a fejét. – Tehetünk érte, hogy működjön. Bízz bennem!

A lány szíve vadul dobogott. Lucien olyan meggyőző erővel és határozottsággal beszélt, hogy nem talált ellenérveket.

– Működni fog?

A férfi kinyújtotta a kezét, és megérintette Charlotte csípőjét. A lány lélegzete elakadt, és küzdött a készítés ellen, hogy hozzásimuljon.

Lucien pillantása a hasára vándorolt, aztán ismét a szemébe nézett.

Charlotte elmerült a tekintetében.

A férfi lélegzete súrolta a száját.

Közelebb hajoltak egymáshoz.

Lucien szeme ragyogott. Az ajka az arcához ért, amikor halkán a fülébe súgta:

– Gondoskodunk róla, hogy működjön. Én mindent megteszek. – Sarkon fordult, és indulni készült. – Holnap fél tízkor várnak minket az anyakönyvi hivatalban. Érted jövök.

Charlotte kábán bámult utána.

Egy világméretű manipuláció áldozata lett?

Lucien után ment, hogy visszautasítsa a javaslatát. Semmi esetre sem fog feleségül menni... ehhez a playboyhoz!

3. FEJEZET

Április 20. szerda, 22 óra 45 perc

Ez a magánszámon. Bármikor hívj, ha szükséged van rám!

Lucien elküldte az sms-t, aztán átnézte az e-mailjeit, míg a gyomra meg nem kordult. Ennie kell valamit. A Londonba való visszatérése miatt lemaradt a gálavacsoráról, ami ma este lett volna.

Tudta, hogy határozott cselekvésre van szükség.

Tudta, hogy meg kell győznie Charlotte-ot, ne zárja ki az életéből.

Helyesen járt el.

Ezzel tartozik a születendő gyerekének.

A saját apjával ellentétben ő felelősségteljes szülő lesz.

Ám ez nem fújta el a kétségeit. Képes lesz úgy elrendezni a dolgot, hogy tényleg működjön? Nem fog kudarcot vallani mint apa és férj? Egyszer már megbukott házasságból. Újra meg fog történni?

A telefon sms érkezését jelezte. Be kellett vallania magának, hogy Charlotte válaszát várja.

Megértem, hogy a gyerekem életének része szeretnél lenni. De miért akarsz, hogy összeházasodjunk?
C.

Miután az első házassága tönkrement, Lucien elhatározta, hogy soha többé nem nősül meg. És most hirtelen erős késztetést érzett, hogy megvédje a saját húsát és véréit. Ami elaltatta az új házasságtól való félelmét. Ő vállalja a felelősséget.

Nem akarom, hogy a gyerekünknek a legcsekélyebb kétsége is legyen afelől, hogy kívántuk őt. Ez egy nyilvános kiállítás a kisbabánk mellett.

Végre tíz perc múlva megérkezett a válasz.

Tényleg ezt akarsz? Tudom, hogy az üzleti életben ösztönös döntéseket hozol, de ez itt egy gyerek, nem egy szerződés, amit fel lehet bontani, ha problémák adódnak. C.

Lucien tűnődve kevergette a tésztához való mártást. Még mindent lefújhat. És majd csak a hétvégeken látogatja a babát. Vagy más megbeszélte időpontban.

Nem sok alkalma nyílna tönkretenni a gyereke életét, ha nem lenne állandóan ott mellette.

Nem kellene folyton attól félnie, hogy ezt a házasságot is elszúrja.

Nem kellene aggódnia, hogy a Charlotte és közte vibráló erotikus vonzerő veszélyezteti a kisbabájuk felnevelésének tervét.

De tartozik annyival ennek a gyereknek, hogy tudja, akarták őt. És ő mindent meg fog tenni, hogy sose kételkedjen az apja szeretetében.

Bepötyögte a válaszát:

Sosem fogom cserben hagyni a gyerekeimet.

Aztán némán megette a tésztáját. Mit gondolt Charlotte? Inába szállt volna a bátorsága? Írt még valamit.

Holnap negyed tízkor érted megyek. Az anyakönyvi hivatal után Rómába repülök, aztán Ázsiába,

majd az Egyesült Államokba, de kapcsolatban maradunk.

Nem érkezett válasz. A mosogatógépbe tette az üres tányért, és a telefon után nyúlt.

Nem fogok ennyit utazni, ha megszületik a baba.

Charlotte pizsamában ült a kanapén, és az egyik kezét a hasára tette. Egy kicsit kerekesebb, mint különben?

Tényleg egy új élet növekszik benne?

Ellentmondásos gondolatok kavartak a fejében, és felsóhajtott. Miért kellene feladnia a függetlenségét?

Másrészt meg miért kéne önként vállalnia az egyedülálló anya szerepét?

S miért kellene feleségül mennie egy külön szoknyavadászhoz?

De elveheti a gyerekeitől azt a jogot, hogy az apja nap mint nap ott legyen az életében?

És mi lesz a karrierjével? Nehéz lenne Londonon kívül olyan munkát találnia, ami épp olyan izgalmas és hasonló lehetőségeket kínál, mint a mostani.

De vajon Lucien jó apa lesz?

Ugyanúgy fogja szeretni a gyerekeit, ahogy őt szerették a szülei?

Charlotte rajongott az apjáért, aki igazi régi vágású úriember volt. Szerette a korrektségét, a száraz humorát és azt, hogy imádta az anyját.

Charlotte az ellentétes érzései ellenére tudta, hogy a gyereke érdekében feleségül kell mennie Lucienhez.

Végül reszkető ujjakkal bepötyögte a választ:

Egyetlen okból egyezek bele ebbe a házasságba. A kisbabámnak szüksége van egy szerető és gondoskodó apára. Ha ezt nem tudod megadni neki, akkor elhagyunk. C.

Miután elküldte az sms-t, kikapcsolta a telefonját. A másnapi felmondás helyett feleségül megy a főnökéhez. Remélte, hogy jó döntést hozott.

Április 21. csütörtök, 23 óra 10 perc

Miért nem fogadod a hívásaimat?

Sajnálom. Dolgom volt. Mit akarsz? C.

Megkérdezni, hogy vagy.

Remekül. Köszönöm. Jó éjt. C.

Április 22. péntek, 16 óra 54 perc

Feltételezem, hogy még mindig sok a dolgod. Vagy csak az én hívásaimat nem fogadod?

Az irodában vagyok. A magánbeszélgetések nem megengedettek. C.

Nagyon vicces. Hívj fel! Egy projektről szeretnék beszélni veled. Itt Szingapúrban majdnem éjjél, tehát fél órán belül telefonálj!

Sajnálom, de nem megy. Meetingen vagyok. C.

Hogy vagy?

Remekül. Mennem kell. C.

Április 23. szombat, 12 óra 30 perc

Épp most landoltam Tokióban. Mit csinálsz a hétvégén?

Meglátogatom a szüleimet. Mesélek nekik a babáról és az esküvőnkéről. C.

Mit gondolsz, hogy fogadják?

Fogalmam sincs. C.

Várj, míg Londonba érek. 30-án érkezem.

Miért? C.

Gyanítom, hogy meg akarnak ismerni.

Egyedül kell végigcsinálnom. C.

Miért?

Egyszerűbb úgy tenni, hogy szerelmes vagyok beléd, ha nem vagy ott. C.

Április 26. kedd, 22 óra 30 perc

Elmondtam az anyámnak és az apámnak. Boldogok, hogy unokájuk lesz. Meglepődtek, de örülnek az esküvőnek. C.

Jól van.

Április 27. szerda, 21 óra 14 perc

Még nem beszéltük meg, hogy mit mondunk a többieknek az irodában. C.

Van egy ötletem, amit meg akarok beszélni veled, ha szombaton Londonba érkezem. Vacsorázz velem!

Van egy új étterem a Sohóban, amit feltétlen ki akarok próbálni. Találkozzunk ott! Foglalok magunknak asztalt, és elküldöm a címet. Beszélünk kell a házassági szerződésről is. Semmit sem akarok tőled. C.

Nálam könnyebben beszélhetünk bizalmas dolgokról.

Valaki az ajtóban áll. Mennem kell. C.